

Novel your name.

© Makoto Shinkai

© 2016 TOHO CO., LTD/ CoMix Wave Films Inc. / KADOKAWA CORPORATION /
JR East Marketing & Communications, Inc. / AMUSE INC. / voque ting co.,ltd. /
Lawson HMV Entertainment, Inc.

First published in Japan in 2016 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Romanian translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION,
Tokyo through The English Agency (Japan) Ltd. and New River Literary Ltd.

© 2024 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

All rights reserved.

Ilustrație copertă: ©Makoto Shinkai
©2016 YNFP

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHINKAI, MAKOTO

your name. / Makoto Shinkai; trad. din lb. japoneză și note de Iolanda Prodan. -

Valea Lupului: Alice Books, 2024

ISBN 978-630-6676-04-0

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

your name.

Makoto Shinkai

Traducere din limba japoneză
și note de Iolanda Prodan

2024

deoarece filmul de animație e cristalizarea magnifică a talentelor mai multor oameni. Filmele prind viață într-un loc în care se contopesc mai multe talente.

Cu toate astea, în cele din urmă, iată, am scris și versiunea în proză a filmului.

La un moment dat, pur și simplu mi-am dorit să scriu acest roman.

Fiindcă simt că, undeva în lumea asta, trebuie să fie băieți ca Taki și fete ca Mitsuha. Firește, povestea aparține genului *fantasy*, dar cred că undeva există oameni care au trecut prin experiențe asemănătoare cu cele ale personajelor, că au simțit la fel ca cei doi. Oameni care, deși au pierdut pe cineva drag, sau locuri dragi, au hotărât să-și trăiască viața *luptând*. Oameni care sunt încrezători că într-o zi vor avea parte de întâlnirea care le va schimba viața; și care, deși dorința nu li s-a îndeplinit, continuă să lupte. Așadar, am scris romanul simțind că aceste gânduri pot fi transmise prin cuvinte într-un mod mai profund și mai fidel decât prin imaginile unui film, oricât ar fi ele de splendide.

Vă mulțumesc din suflet că ați ales să citiți povestea mea.

martie 2016
Shinkai Makoto

Cuprins

1. Visul	5
2. Începutul	9
3. Zile	41
4. Căutarea	97
5. Amintiri	133
6. Întoarcerea în timp	139
7. Luptând cu frumusețe	187
8. Numele tău	205
Postfață	225

Născut în Prefectura Nagano, Japonia, în 1973, **MAKOTO SHINKAI** și-a făcut debutul comercial cu scurtmetrajul pe care l-a produs pe cont propriu, *Voices of a Distant Star*. Ulterior, a regizat filme precum *The Place Promised in Our Early Days* (2004), *5 Centimeters per Second* (2007), *Children Who Chase Lost Voices* (2011) și *The Garden of Words* (2013). În 2016, a regizat *Your Name*, o senzație internațională și un fenomen social în Japonia, și *Weathering with You* în 2019, care a stabilit recordul de încasări în acel an în Japonia. În noiembrie 2022 a fost lansat în Japonia cel mai recent film al său, *Suzume*.

1

Visul

O voce și un miros care îmi trezesc nostalgia. O lumină și o căldură atât de dragi sufletului meu. Trupul meu e aproape de cineva special pentru mine. Suntem atât de aproape, încât între noi nu a mai rămas nicio fărâmbă de spațiu. Suntem legați unul de celălalt, inseparabili. Sunt departe de orice neliniște, tristețe și singurătate, aidoma unui bebeluș ce stă lipit de sânul mamei sale. O senzație dulce și blândă îmi pătrunde adânc în fiecare celulă a trupului, niciodată atins de durerea pierderii.

Dintr-odată, deschid ochii.

Un tavan.

Camera mea. E dimineață.

În singurătate.

Tōkyō.

Înțeleg...

Am visat. Mă dau jos din pat.

Senzația de contopire care m-a învăluit până în urmă cu câteva momente dispare în doar două secunde. Fără urmă. Fără ecou. Nici nu-mi dau seama când ochii mi se umplu de lacrimi, într-atât de repede s-a petrecut totul. Sunt dimineți în care, nu știu de ce, mă trezesc plângând.

Și niciodată nu-mi amintesc visul pe care l-am avut.

Îmi șterg lacrimile cu mâna dreaptă și le privesc.

Pe vârful degetului arătător sunt câteva perle mici și transparente. Visul pe care l-am avut și lacrimile care mi-au umplut ochii pentru o clipă s-au evaporat deja.

În mâna asta am ținut ceva foarte prețios.

Nu știu.

Renunț să mai caut un răspuns. Mă dau jos din pat, ies din cameră și mă îndrept către toaletă. În timp ce mă spăl pe față, am senzația că gustul și temperatura apei m-au uimit într-o altă viață. Mă privesc în oglindă.

Din ea mă privește un chip nefericit.

Mă uit în oglindă și îmi strâng părul. Mă îmbrac cu costumul de primăvară.

Îmi leg cravata – în sfârșit, am învățat cum să-mi fac nodul – și îmi pun pe mine costumul.

your name.

7

Deschid ușa apartamentului...

Închid ușa casei. În fața ochilor mei...

Se deschide panorama Tōkyō-ului, cu care, în sfârșit, m-am obișnuit. Așa cum cândva memoram pe de rost numele vârfurilor câtorva munți, acum am ajuns să știu numele câtorva zgârie-nori.

Gara e plină de călători, trec prin turnicheți și cobor pe scările rulante...

Sunt în trenul cu care merg zilnic la locul de muncă. Mă sprijin de ușa și mă uit la peisajele care trec prin fața geamurilor. Orașul e plin de lume – la ferestrele clădirilor, în mașini, pe pasarele.

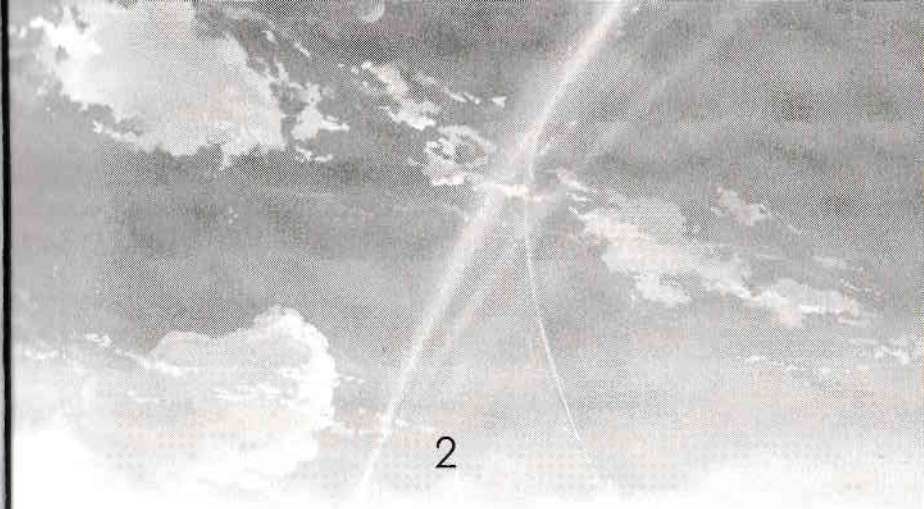
Cer de primăvară melancolic și palid. O sută de oameni într-un vagon, o mie de oameni într-un tren, o mie de trenuri traversează orașul.

Privesc străzile și îmi dau seama că fac ceea ce fac dintotdeauna.

Eu...

...caut pe cineva. O persoană anume.

Eu...

2 Începutul

*Nu recunosc soneria telefonului, îmi spun moțâind.
O alarmă? Sunt pe jumătate adormit. Ieri-noapte
am desenat ca un nebun și m-am trântit pe pat când
se lumina de ziuă.*

— ...ki... Taki.

Ia uitate... Cineva îmi strigă numele. Un glas de fată.
Fată?!

— Taki! Taki!

O voce tânguită, ca și cum mai are puțin și izbuc-
nește în plâns. Un glas care tremură însingurat, aido-
ma strălucirii stelelor îndepărtate, abandonate pe cer.

— Nu-ți mai amintești de mine? mă întreabă, neli-
niștită, vocea.

Nu, nu-mi amintesc de tine.

Brusc, trenul se oprește și ușile se deschid. A, da,
am urcat în tren. Abia acum îmi dau seama că stau în

picioare într-un vagon ce geme de lume. Două pupile larg deschise mă privesc drept în față. O fată îmbrăcată în uniformă se uită fix la mine, dar valul de călători care se revarsă din vagon o împinge departe de mine.

— Numele meu e Mitsuha! strigă fata.

Își scoate cordeluța cu care are părul prins la spate și mi-o întinde. Instinctiv, întind și eu mâna. Cordeluța e de un portocaliu aprins, viu, strălucind ca un soare palid care apune în vagonul meu cufundat în penumbră. Îmi fac loc prin mulțime, ținând strâns în mână raza portocalie.

Deschid ochii.

Încă aud vocea fetei, timpanul meu vibrează datorită ecoului glasului ei.

Un nume necunoscut, o fată pe care nu o cunosc. Părea de-a dreptul disperată. Ochii îi erau plini de lacrimi, era îmbrăcată într-o uniformă pe care nu am mai văzut-o niciodată. A avea o expresie gravă, serioasă, ca și cum soarta universului era în mâinile sale.

Și totuși, a fost doar un vis. Nu înseamnă nimic. Deja i-am uitat chipul. Iar ecoul vocii ei nu-mi mai răsună în urechi.

Și totuși...

Și totuși, inima îmi bate foarte tare. În mod ciudat, simt o greutate pe piept. Trupul îmi e flească de transpirație. Pentru moment, încerc să inspir adânc.

Haaaa...

Mm?

Am răcit? Se întâmplă ceva ciudat cu nasul și gâtul meu. Îmi simt căile respiratorii mai înguste decât de obicei. Și pieptul... îl simt straniu de greu. Cum să spun? Din punct de vedere fizic. Cobor privirea asupra trupului meu: un decolteu, doi sâni.

Decolteu?! Doi sâni?!

...?

Razele soarelui de dimineață se reflectă pe cele două umflături moi; pielea albă, mătăsoasă strălucește. Între cei doi sâni e o umbră de un albastru profund, ai-doma unui lac.

Aș putea să-i pipăi, îmi trece repede prin minte.

Brusc, mâinile îmi gravitează către ei, natural, ca un măr care cade pe pământ dintr-un copac.

.....

.....

.....?

...!

Uau, impresionant! *Ce... ce... ce-i asta?* mă întreb, frământându-i sârguincios. Asta e... Cum să spun? Incredibil, corpul unei femei e o minunăție...

— Surioară, ce faci?

Întorc capul către direcția de unde vine vocea: în pragul ușii glisante e o fetiță. Mă uit la ea încruntat, în timp ce mâinile mele continuă să frământă sâni.

— Uau... Țștia doi sunt pe bune... Super-reali! Ha?

Tresar și ridic din nou privirea căt-re ea: aproximativ zece ani, părul prins în două codițe, ochi iscoditori – genul de fetiță obraznică, țâfnoasă.

— Eu sunt sora ta mai mare? întreb și arăt cu degetul înspre mine.

Aha, deci asta înseamnă că fetița din fața mea e sora mea mai mică?

— Ce faci, dormi cu ochii deschiși? întrebă copila, exasperată. Mi-cul de-jun! Hai mai repede! se răs-tește la mine și, bang!, trânteste iritată ușa glisantă.

Mică, da' firoasă, îmi spun și mă ridic din așternu-turi. Apropo de micul-dejun: mi-e foame. Cu coada ochiului văd o oglindă mare. Fac câțiva pași pe tatami și mă opresc în fața oglinzii. Las cămașa de noapte largă să-mi cadă de pe umeri pe podea și rămân în pielea goală. Privesc încremenit imaginea din oglindă.

Păr lung, negru, vâlvoi; din loc în loc, șuvițe încâl-cite. Pe o față mică și rotundă sunt doi ochi mari, cu-rioși, și două buze care par uimite să se afle deasupra unui gât subțire; clavicule proeminente. Doi sâni căr-noși, proclamând sus și tare: „Slavă cerului, ai crescut într-un trup sănătos tun!”. Mai jos sunt câteva umbre palide de coaste, apoi curbele delicate ale taliei.

N-am văzut niciodată o fată goală-pușcă, dar nu am nicio îndoială: ceea ce văd e un trup de femeie.

...Femeie?

your name.

13

Eu... sunt femeie?

Somnolența dispare într-o clipită, mintea mi se lim-pezește, pentru ca o secundă mai târziu să plonjeze din nou în confuzie.

Nu mai rezist, încep să țip din toți rărunchii.

* * *

Deschid ușa glisantă și, când pășesc în living, glasul acuzator al Yotsuhei mă izbește drept în față.

— Măine am să pregătesc eu micul-dejun, îngaim în chip de scuze.

Țșteia mici încă nu i-au căzut dinții de lapte, dar e convinsă că e mult mai responsabilă și mai matură decât sora ei mai mare. *Scuzele trădează slăbiciunea umană*, îmi spun, deschizând hotărât aparatul de fiert orez. Îmi umplu bolul cu orez alb și lucios. Cu vârf. Stai puțin, nu cumva mi-am pus prea mult? În fine, nu contează.

— Poftă bună!

Torn sos din belșug peste un ou ochi moale pus peste orezul fiert. Combinația ajunge direct în gura mea. Ah, cât e de bun! Asta e pentru mine definiția fericirii! Hm? Simt o privire ațintită asupra mea.

— Măi să fie...! Azi pari foarte normală.

— Ha?

Abia acum îmi dau seama că o bătrână se zgâiește la mine cum mestec îmbucătura.

— Ieri ai fost de groază! mă înțepă Yotsuha, rânjind la mine. Ce te-a apucat de ai țipat așa?

Țipete? Bătrâna mă privește suspect. Aia mică face o grimasă (bineînțeles, batjocoritoare).

— Ha? De ce vă uitați așa la mine? Ce e cu voi? Mm? V-am întrebat de ce vă zgâiți așa la mine.

Nu, pe bune, ce le-a apucat pe amândouă? Îmi dau fiori, și aia mică, și aia bătrână.

Ding-dong, ding-dong!

Dintr-odată, difuzorul de deasupra ușii se trezește la viață și începe să vibreze; se aude un glas tunător: *Doamnelor și domnilor, bună dimineața!*

E vocea surorii mai mari a prietenei mele Saya (în prezent, angajată la Departamentul de Gospodărire Regională de la primăria orașului). Locuim în Itomori, un orașel deprimant, cu 1.500 de suflete, și tocmai de aceea toți ne cunoaștem între noi sau, cel puțin, avem o cunoștință comună.

Transmitem buletinul informativ matinal al orașului Itomori.

Buletinul... informativ... matinal... al... orașului... Itomori. Cuvintele curg sacadat, rar. Orașelul e plin de difuzoare, prin urmare ecoul știrilor de la prima oră răsună în munți, suprapunându-se peste alte ecouri, ca și cum ar fi niște cercuri concentrice.

De două ori pe zi, dimineața și seara, se transmit informații urgente, în special despre eventuale dezastre naturale. Difuzorul e nelipsit din fiecare gospodărie, pentru ca locuitorii să fie la curent cu evenimentele din viața comunității: programul evenimentelor de ziua sportului, cum să luăm legătura cu responsabilul cu dezapezirea, cine s-a născut cu o zi în urmă, cine e petrecut azi pe ultimul drum.

În ceea ce privește alegerile pentru Primăria orașului Itomori, care vor avea loc luna viitoare, pe data de douăzeci, Comitetul Electoral Orașenesc a...

Prrr...

Brusc, difuzorul de pe buiandrug amuțește. Bătrânică nu ajunge la el, așa că trage cordonul din priză. E trecută de 80 de ani. Chiar dacă e îmbrăcată elegant, în chimonou, își exprimă furia nu prin cuvinte, ci prin gesturi bruște. „Ce cool e mamaie”, îmi spun în gând și înșfac telecomanda. Pornesc televizorul, nu vreau să pierd niciun cuvânt. Domnișoara de la televiziunea națională NHK continuă de unde a rămas sora Sayei, citind anunțul cu un zâmbet larg pe buze.

A mai rămas o lună până la sosirea cometei, un eveniment ce are loc o dată la 1.200 de ani. Câteva zile va putea fi văzută cu ochiul liber. Anticipând spectacolul ceresc al secolului, Agenția Japoneză de Explorare Aerospațială și institute de cercetare din întreaga lume au intensificat pregătirile pentru observarea cometei.